

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ XIX

Jak může dopadnout odborné testování nového paliva, když dospěláci následně zazmatkují

Od mala mě fascinovaly hořící předměty a oheň. V létě na chalupě to šlo – jak na ohništi, tak na pastvině. Během roku to bylo horší. Bez rizika bylo něco vyrobit z papíru a potom to hodit do kotle na tuhá paliva a pozorovat, jak to shoří. Také na horní půdě, na zemní dlažbě, to bylo celkem bez rizika. Jen to chtělo vždy po sobě uklidit. Nejrizikovější to bylo doma na horním záchodě. V umyvadle zapálit, po shoření spláchnout do záchodu. Ale kouř ze spáleného papíru vnikal větracím okénkem do chodby. Občas byl babiččin křik, ale nikdy újma pro můj zadek. Co pamatuji, jsme topili /tedy dědeček/ koksem, případně uhlím.

Na podzim 1968 došlo ke změně. Asi nebylo uhlí, ani koks a tak naši, snad ze zoufalství, objednali brikety – ty dlouhé. To vzbudilo můj odborný zájem. Byl jsem už osmák, ale nikdy jsem se s tímto nesešel. Co to sakra je a jak to hoří – vypadá to na slisovaný uhelný prach. To se přece musí vyzkoušet!! A nejlépe ještě před tím, než dědeček s tím stihne poprvé zatopit!

Ze školy jsem moc spěchal domů. Naštěstí jsem to stihl, ještě se netopilo. Rychle převléct ze školního a jde se na to. Vzal jsem koště a velký kus od hromady briket, nesmírně odpovědně vymetl veškerý starý i nový hořlavý prach nejen z podlahových cihel, ale také dokonale i ze všech spár mezi nimi. Vznikl prostor tak 2 × 2 metry – dokonale zbavený všeho, co by mohlo zahořet. Vzal jsem tři brikety. Dvě postavil na dlouhou stranu a třetí položil přes ně. Pod ní jsem nainstaloval hořící svíčku. **NIC!** Svíčka dohořela /musela být krátká/, tak jsem ji vyměnil. **ZASE NIC!** Vyměnil jsem svíčku podruhé, pořád se nic nedělo. Letmý pohled a hodinky mi řekl, že už jsem měl být půlhodinu s kluky za školou na fotbálku. Vyrazil jsem jako střela. I přes opožděný příchod jsem si fotbálek krásně užil. Domů jsem vyrazil, když se už dost šelilo a já byl nádherně vysportovaný, utahaný jako kotě a zbavený všeho napětí.

Když jsem přicházel k našemu domu, nebylo evidentně něco v pořádku. I když už bylo dost zima, uviděl jsem nejen otevřené dveře do chodby, ale i veškerá domovní okna. Při vstupu do domu mě udeřil do nosu čpavý, nakyslý pach kouře. Když mě otevřenými dveřmi z dolní předsíně na chodbu uviděla babička, uslyšel jsem hromový řev: **Ty parchante, ty to dneska**

samotný zadek rychle odbarvoval. Po čtyřech dnech to přestalo prosakovat – hlavně díky chození po doma s holým zadkem a tátovu pudru a po týdnu jsem opatrným hlazením pomalu, ale úspěšně začal odstraňovat stroupky z míst prosekaných zlomy.

Za zmínku stojí určitě ještě dvě věci. Ta první byla mezi mnou a tátou. Když přišel druhý den z práce, zavolal si mě do kuchyně to projednat. Nedovolil mi sice u toho stát, ale směl jsem klečet. Vyčetl mi můj obrovský nerozum a velké riziko požáru a především to, že jsem bez zajištění ohně odešel. Když jsem mu vysvětloval, jak jsem pečlivě odmetl všechen hořlavý prach i ze spár mezi dlažbou, řekl mi, že klidně může být i ve spáře uvolněné dlažby tak, že nejde vymést.

Učinil zásadní závěr: Protože jsi od toho potom utekl, bude to za 50. A protože je zbytečné naráz dávat víc než 30, tak to bude dnes za 25 a druhých 25 dostaneš pozítří. V osm se v kuchyni přihlásíš o trest. Byl jsem strašně vyděšený. Nedovedl jsem si představit, že dostanu na svůj rozbitý zadek jednu – natož 25 a ještě dvakrát!

Přišel jsem do kuchyně přesně v osm, již s řemenem. Slzy mi tekly proudem a dalo mi dost přemáhání tátovi podat řemen se slovy: Tady je řemen tatínku. Kolik sis dnes vykoledoval Leslí? Už naprosto odevzdaně povídám: Dvacet pět řemenem na holou dnes a dvacet pět řemenem na holou pozítří tatínku. Správně Leslí, **a jak to, že máš na sobě ještě tepláky a trenky???** Syp se dolů nachystat!!!

Sešel jsem s velkým strachem dolů a ve sklepě jsem si sundal tepláky a horní dvě vrstvy spodárů. Další spodáry už byly dost přischlé, ale oddělit je a sundat nebyl problém. Ani se čtvrtými zvláštní problém nebyl. Ale ty nejspodnější!!!! Začal jsem je pomaličku stahovat a úplně jsem i na zmlácené zadnici cítil, jak se rána obnovuje. Raději jsem je strhl naráz. Bolelo to i míň, než sem čekal. Klekl jsem si na lavičku, násadu pilníku jako vždy v levé ruce a opřel se o lokty. Sám jsem se roztáhl /lokty dál od kolen/ aby byl zadek přístupný nejen zezadu, ale i trochu shora. Po nějaké době jsem uslyšel tátu na spodních schodech. Strčil jsem si rukojeť mezi zuby, naprosto odevzdaně se položil hrudníkem na předloktí a zavřel oči. Snažil jsem se soustředit na pomalé dýchání – nádech na 8 výdech na 8 nádech na 8 výdech na 8 nádech na 8 výdech na 8. Už dávno měla přiletět první – ale NIC!

Najednou slyším zblízka tátův hlas plný uznání: To ti takhle zřídila zadnicu máma?? Ano tatínku. DOBRÝ /opět velké uznání v hlase/. Tak poslouchej Leslí, jak tak na tebe koukám, tak tvoje pyromanie je už úplně vyřešená, možná i dvakrát nebo třikrát! Takže dneska ani pozítří už nebude nic. Ale takhle to nemůže zůstat! Trošku se zase stáhni a čekej! A táta zmizel.

Přišel dřív než obvykle a podal mi teplákovou bundu.: To si obleč, ať se ještě nenachladíš a zase zaparkuj. Oblékl jsem si bundu a zase se spustil na lokty. Táta mi bundu i tričko trochu vyhrnul a začal mi hrozně opatrně omývat rozbitý zadek. Bylo to dost teplé a ucítil jsem heřmánek. Potom se trochu sušilo a potom jsem ucítil – i přes předchozí výprask, štípání kysličníku. Pak se zase sušilo. Táta mě poslal do pokojíku, ať si tam vyměním tričko a bundu

za vršek od pyžama a lehnu si na břicho do postele. Potom přišel s čímisi a lepil mi to na ty mokvající plochy. Ráno jsem tam v zrcadle uviděl silnější vrstvu gázy, přilepenou na bocích. Potom se mi na rány přilepila gáza a ne spodňáry. A večer mě táta nechal zakleknout ve vaně a odmočoval gázu borovou vodou. To šlo. A od rána následující volné soboty až do nedělního večera jsem chodil jen v tričku a táta mi zasypával zadnici framykoinovým zásypem. Do nedělního večera to přestalo prosakovat. Táta mi to sice večer zase zalepil, ale když to v úterý večer zas odlepil, byla gáza skoro čistá.

Další věc, která stojí za zmínku byl samotný začátek záchranné akce. Dědeček šel konečně zatopit a ucítil ten dusivý kyselý štiplavý kouř. Uviděl tři doutnající brikety a nahnul je na lopatu. Potom mohl ujít 4 metry ke schodům, vyjít 11 schodů, otevřít dveře a dát to ven. Také mohl s tou lopatou ujít 5 metrů a vše hodit do kovové nádoby na žhavý popel a vodou ze sousední prádelny to zajít. Taky mohl vysypat obsah lopaty až v prádelně na betonovou podlahu a zalít to vodou tam. Ale dědeček s lopatou zašel až do dalšího sklepa a hodil to do kotle plného hašeného vápna. Na vápnu však brikety doutnaly vesele dál. Mohl vzít jeden ze tří kovových kýblů a postavit ho dnem vzhůru na doutnající brikety a kýbl zatlačit do měkkého vápna. Jednak by to přestalo hned kouřit ven a záhy by to bez kyslíku přestalo i doutnat. Místo toho zavolal tetu /dosti slabou ženu/ a společně vláčeli celý těžký kotel ven. Nahnutí těsně nad něj ho vlekli skrz tři sklepy, a pak i do schodů. Dnes vím, že mohli oba umřít. Pokud se naváže moc CO na červené krvinky tak se jich drží a i kdyby přiotrávený dostával čistý kyslík, stejně se zadusí. Chápal jsem, že dědeček sice známý filosof, dualista, ze staré školy, ale vysoce nepraktický člověk to nějak přeorganizoval. Ale dodnes nechápu, že to nepořešila moje velmi chytrá i praktická teta, vystudovaná bioložka.

No a na závěr se musím ještě přiznat, že mě maminka v ten den, úplně navždy, odnaučila zapalování čehokoliv doma – tedy s výjimkou plynového sporáku.